

MÁTÉ EVANGÉLIUMA 18-19.

Abban az órában odamentek a tanítványok Jézushoz és megkérdezték tőle: „Ki a legnagyobb a mennyek országában?”

Már ebből láthatjuk, hogy a tanítványok motivációjával nem volt minden rendben. Mindig azon civakodtak, hogy ki az erősebb, ki az ügyesebb, kinek lesz majd jobb helye a mennyek országában. Az indítékaikban némi hiányosságokat lehetett tapasztalni. Állandóan ez volt a vita tárgya közöttük, és néha a tanítványok édesanyjukat is bevonták. Arra is találunk példát, hogy egy édesanya kérdezte meg Jézustól: „Uram, ülhet-e melléd az én fiam a mennyek országában?”

A tanítványok tehát odamentek Jézushoz, és megkérdezték, hogy ki a legnagyobb a mennyek országában?

Jézus odahívott egy kisgyermeket, közéjük állította és ezt mondta: „Bizony, mondom néktek, hogy ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába. Aki tehát megalázza magát, mint ez a kisgyermek, az a legnagyobb a mennyek országában.”

Az igazi nagysághoz mindig az alázaton keresztül vezet az út. Hiszen a Máté 23-ban is ezt olvashatjuk *„Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik”*. Jakab, levelében, pedig arra buzdít bennünket: *„Alázzátok meg magatokat az Úr előtt és Ő felmagasztal titeket.”*

Jézus tehát odahív egy kisgyermeket, és azt mondja tanítványainak: *„Ha olyanok nem lesztek, mint ez a kisgyermek, nem csak hogy nem lesztek a legnagyobbak a mennyek országában, még csak be sem léphettek oda. De aki hajlandó megaláznia magát, az lesz a legnagyobb.”* A nagysághoz ugyanis a szolgaságon keresztül vezet az út. Fontos megtanulnunk szolgálni és nem mindig csak a magunk javát keresni, hanem Isten akaratát teljesíteni, Rá figyelni.

„És aki befogad egy ilyen kisgyermeket, az engem fogad be.”

Ó, mennyire szereti Isten a kisgyermeket, mennyire gyönyörködik bennük, a hitükben és bizalomukban. Van valami a gyermeki ártatlanságban és egyszerűségben, ami nekem nagyon tetszik.

„Aki pedig megbotráncoztat egyet e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tenger mélyébe vetik.” Jézus itt bizony nem packázik, minden köntörfalazás nélkül megmondja, hogy mit érdemelnek azok, akik megbotráncoztatnak egyet is a kicsinyek közül. Szerintem a legnagyobb bűn az, amikor valaki tönkre akarja tenni egy kisgyermek Istenbe vetett hitét. Ennél nagyobb bünt el sem tudok képzelni, amikor egy gyermek egyszerű és őszinte Istenbe vetett hitét megpróbáljuk készakarva szétrombolni. Jézus szerint az ilyen ember jobban járna, ha malomkövet kötnének a nyakába és a tenger mélyébe vetnék. Ez bizony nem semmi, hiszen egy malomkő akár 150-200 kilós is lehetett.

„Jaj, a világnak a botráncozások miatt! Mert szükséges, hogy botráncozások történjenek, de jaj annak az embernek, aki megbotráncoztat.”

Ha a kezed vagy lábad botránkoztat meg téged, vágd le és dobd el magadtól: jobb neked ha csonkán vagy sántán mégy be az életre, mintha két kézzel vagy két lábbal vetteted az örök tűzre.

Ha pedig a szemed botránkoztat meg téged, vágd ki és dobd el magadtól: jobb neked, ha fél szemmel mégy be az életre, mintha két szemmel vetteted a gyehenna tűzére.

Vigyázatok, hogy egyet se vessetek meg e kicsinyek közül, mert angyalaik mindenkor látják a mennyben az én mennyei Atyám arcát”

Nekem annyira tetszik, hogy a kicsinyek angyalai mindenkor látják a mennyben az én mennyei Atyám arcát. Angyalok vigyáznak a gyermekeinkre.

Jézus kijelentése, „*ha a kezed vagy a lábad botránkoztat meg téged, vágd le, dobd el magadtól, vagy ha a szemed botránkoztat meg téged, akkor vágd ki és dobd el magadtól*“ megdöbbenő, de szerintem Jézusnak ez is volt a szándéka. Sokkolónak, undorítónak, visszataszítónak szánta, hiszen önmagam megcsonkításának gondolata valóban az. Persze Jézus mindezt nem szó szerint érti, nem arra int bennünket, hogy mindenképpen vágjuk le a lábunkat vagy a kezünket, vagy vágjuk ki a szemünket, ha ennek szükségét érezzük, csupán rendkívül jól érzékelteti, hogy mindennél fontosabb, bekerüljünk a mennyek országába. Sokkal fontosabb, mint az, hogy ép testünk legyen.

Amikor a pézsmapatkány csapdába esik, és a csapda olyan erősen szorítja a lábát, hogy nem tud kiszabadulni, akkor elkezd rágni a lábát, hogy el tudjon szökni. Első hallásra talán ez rendkívül undorító, de ha jobban belegondolunk, rendkívül bölcs megoldás a patkány részéről. Úgy tűnik, a patkány is tisztában van azzal, hogy jobb neki szabadon sántikálni a három lábán, mint épen és egészségesen csapdában, hogy azután kitömött díszként valakinek a falán végezze.

Mit mond itt Jézus? Azt, hogy ha van valami az életedben, ami megbotránkoztat, ami bukásodat okozhatja, akkor szabadulj meg tőle.

Volt már rá példa, hogy meglátogattak az irodámban, és tanácsért folyamodtak hozzám. Bejött hozzám egy férfi, például, és elkezdte mesélni a szívfájdalmát. Őszintén elmondta, hogy nem is igazán érti, hogy ez hogyan történhetett meg, sohasem gondolta volna, hogy ez pont vele fog megtörténni, de az az igazság, hogy viszonya van valakivel. A felesége persze nem tud róla és ő sem érzi magát jól ebben a helyzetben. Úgy érzi, hogy beleroppan, hogy ezer részre szakítja őt mindez, és nem tudja, hogy mit tegyen. Ilyenkor minden köntörfalazás nélkül megmondom: „Azonnal söpörd ki ezt az életedből! Nem holnap, hanem most azonnal dobd ezt el magadtól.“ Ilyenkor azt is szoktam mondani, hogy képzeld csak el, ha orvos lennék, és neked nagyon komoly panaszokkal fordulnál hozzám. Eljössz hozzám, azt mondom: „Csomókat találtam a bőröm alatt. Fájdalmat érzek, és nem igazán tudom, hogy mi ez. Mit gondol erről a doktor úr?“ Ha jó orvos vagyok, akkor azonnal szövetmintát veszek, hogy minél hamarabb megtudjuk, nem vagy-e rákos. De képzeld el, mi lenne akkor, ha nem ezt tenném? Mi lenne, ha azt mondanám helyette, hogy túlságosan fájdalmas szövetmintát venni, ezért inkább elkerülnék ezt a beavatkozást. Valószínűleg rákja van, de biztosan azért, ugye nem tudhatjuk. Mi lenne, ha inkább csak Aspirint szedne, hogy a fájdalmat csökkentse? Ha orvosként így reagálnék, akkor beperelnének.

Ez az ember ott ül az irodámban, arról beszél, hogy viszonya van valakivel, ráadásul nem rákban szenved, hanem még egy sokkal sokkal súlyosabb és halálosabb lelki problémában. Az

„orvosaként” azt tanácsolom, hogy azonnal meg kell műtenünk, azonnal el kell ezt távolítanunk az életéből. Pontosabban: neki kell ezt azonnal eldobnia magától.

Ha valaki valamilyen bűnnel játszik, megengedi, hogy ott maradjon az életében és gyökeret verjen, Jézus azt tanácsolja neki, hogy ne tegye ezt. Dobja azt el magától azonnal. Inkább csonka életet éljen, minthogy ép testtel jusson a pokolba.

Auztán Jézus valami egészen csodálatosat mond a 11-es versben:

„Mert az Emberfia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett.”

Amikor majd Lukács evangéliumához érünk, látni fogjuk, hogy az még inkább rávilágít ennek az igeversnek a jelentésére.

Jézus így folytatja:

*„Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van, és eltéved közülük egy, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyekben és nem megy-e el megkeresni az eltévedtet?
Ha azután megtalálja jobban örül neki, mint annak a kilencvenkilencnek, amelyik nem tévedt el.
Ugyanígy a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy elveszen egy is e kicsinyek közül.”*

Ne feledjétek, hogy a kicsinyeitek angyalai mindenkor látják a mennyben az én mennyei Atyám arcát, vigyázzatok tehát, hogy meg ne botránkoztatassatok őket.

„Ha vétkezik atyádfia, menj el hozzá, intsd meg négy szemközt: ha hallgat rád, megnyerted atyádfiát.”

Így kell kezelni a nézeteltéréseket a gyülekezetben.

„Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két embert, hogy két vagy három tanú szava erősítsen meg minden vallomást.”

Jézus azt tanácsolja, hogy akkor végy magad mellé még egy embert, vagy akár kettőt is, és újra szembesítsd őt a kérdéssel.

*„Ha nem hallgat rájuk, mondd meg a gyülekezetnek. Ha pedig a gyülekezetre sem hallgat, tekintsd olyannak, mint a pogányt vagy a vámszedőt.
Bizony, mondom néktek, hogy amit megkötök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldotok a földön, oldva lesz a mennyben is. Bizony, mondom néktek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám.”*

Miről is beszél itt Jézus? Az Atya akaratának előremozdításáról és a Sátán megkötözéséről.

Majd így folytatja: *”Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”* Jézus tehát rámutat arra, hogy milyen ereje van annak, amikor az emberek közösen, egy akarattal, együtt imádkoznak. Persze, az ember legtöbbször egyedül imádkozik; de annak is megvan a helye, amikor együtt imádkozunk másokkal, és ez nagyon fontos. Mindenkit bátorítanék arra, legyen egy imatársa: valaki, akihez oda tudsz menni, vagy fel tudsz hívni egy nehéz helyzetben. Amikor olyan teher nehezedik rád, hogy úgy érzed, nem tudod egyedül elhordozni, akkor együtt imádkozhattok, meg tudjátok osztani a terhet. Nagy ereje van a közös

imádságnak: *„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.“*

A gyülekezet legegyszerűbb formájával találkozunk: ketten vagy hárman összegyűlnek Jézus nevében, együtt imádkoznak és dicsérik Őt. Olyan jó tudni, hogy amikor ketten összegyűlnek, igazából hárman vannak, amikor hárman gyűlnek össze, igazából négyen vannak, hiszen Jézus megígéri, hogy ott lesz Ő is velük. Nagyon fontos megértenünk azt, hogy Jézust nem a tömeg nagysága érdekli. Nem csak akkor jelenik meg valahol, ha egy hatalmas tömeg gyűlik össze nevében, hanem azt mondja: *„ha ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük“.*

Szeretném, ha megértenénk, hogy amikor összegyűlünk, akkor Jézus is ott van közöttünk. Nagyon sokszor elfeledkezünk erről. Az ember hajlamos arra gondolni, hogy „Ó, bárcsak ott lehettem volna Kapernaumban Jézus idejében, vagy egyáltalán Palesztinában Jézus idejében. Bárcsak láthattam volna saját szememmel, bárcsak megérinthettem volna Őt.“ Elfelejtjük viszont azt, hogy itt van velünk, amikor összegyűlünk az Ő nevében. Az, hogy mi nem látjuk Őt, nem változtat ezen a tényen. Hit által nyújthatjuk felé kezünket ugyanúgy, ahogy Ő is kinyújtja felénk kezét, és megérint bennünket. Ne feledjük tehát, hogy Jézus közöttünk van, amikor összegyűlünk az Ő nevében. Ne féljünk attól, hogy Hozzá menjünk, az Ő nevével hívjuk segítségül, feltárjuk előtte szükségleteinket, mert neki igenis gondja van reánk.

Akkor Péter odament hozzá és ezt kérdezte tőle: „Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki? Még hétszer is?“

Biztos vagyok benne, hogy Péter számára még ez a hét is borzasztóan soknak tűnt. Szerintem, ő úgy gondolta, hogy már ezzel is jócskán elrugaszkodott a valóságtól, magasra helyezte a mércét. Úgy érzem, hogy nagyon kitolta a határt önmagához képest és biztos vagyok abban, hogy most egy jó nagy számot mondott. Biztos úgy gondolta magában, hogy „Azért néhányszor képes vagyok megbocsátani. Hétszer már nem biztos, de az olyan jól hangzik, úgyhogy mi lenne, ha hetet mondanék.“ Péter biztosan arra várt, hogy dicséretet kap Jézustól a többi tanítvány előtt, az éleslátásáért, meg azért, hogy mennyire érti, hogy miről is van szó. *„Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki?“*

Jézus így válaszolt: „Nem azt mondom neked, hogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is.“

Ó jaj, de hát az 490! Jézus tehát egyértelműen rámutat arra, hogy a megbocsátás nem a számokról szól. Itt nem arról van szó, hogy hétszer vagy 490-szer, hanem arról, hogy újra és újra megbocsáss. Jézus ezután egy példával is szemlélteti mondandóját.

„Ezért hasonló a mennyek országa egy királyhoz, aki számadást akart tartani szolgálóival. Amikor hozzákezdett, vittek eléje egy szolgát, aki tízezer talentummal volt adósa.“

Ez mintegy 16 millió dollárnak felel meg, vagyis több milliárd forintnak.

„Mivel nem volt miből fizetnie, megparancsolta az úr, hogy adják el őt és feleségét, gyermekeit és mindenét, amije van és fizessen.“

A szolga erre leborult előtte és így esedezett: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek neked.“

Az úr pedig megszánta a szolgát, elbocsátotta és elengedte az adósságát. Amikor azonban eltávozott az a szolga, összetalálkozott egyik szolgatársával, aki száz dénárral tartozott neki.“

Ez körülbelül háromezer dollárnak felel meg.

„Megragadta, fojtogatni kezdte, és ezt mondta neki: Fizesd meg, amivel tartozol! Szolgatársa ekkor leborult előtte, és így kérlelte: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked.

De az nem engedett, hanem elmenve börtönbe vettette őt, amíg meg nem fizeti tartozását.

Amikor szolgatársai látták, hogy mi történt nagyon felháborodtak. Elmentek és jelentették uruknak, hogy mi történt.

Akkor magához hívatta őt ura, és így szólt hozzá: Gonosz szolga, elengedtem minden tartozásodat, mivel könyörögtél nekem. 33: Nem kellett volna-e neked is megkönyörülnöd szolgatársadon, amint én is megkönyörültem rajtad?

Ekkor haragra lobbant ura, és átadta őt a hóhéroknek, amíg meg nem fizeti az egész tartozást.

Így tesz majd az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből – és ezt vegyük észre, ha szívetekből – meg nem bocsátotok, mindenki az ő atyjafiának.”

Ez egy nagyon komoly lecke a megbocsátásról. A párhuzam nagyon könnyen meghúzható: ha Isten nekünk olyan sokat bocsátott meg, vagyis minden múltbeli bűnünket; akkor mi, milyen alapon nem bocsátunk meg másoknak? Még akkor is, ha rágalmaztak bennünket, még akkor is, ha valami nagyon komoly dolgot követtek el ellenünk. Milyen alapon hempergünk saját keserűségünkben, milyen alapon nem bocsátunk meg a másoknak? Hiszen, mit mond itt Jézus? *„Így tesz majd az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátotok, mindenki az ő atyjafiának.“*

Ne feledjük el azonban, hogy Isten semmi olyan dologra nem hív el bennünket, amihez ne adná meg a szükséges erőt. A megbocsátás esetében sem arról van szó, hogy Isten ne segítene nekünk abban, hogy szívből megbocsássunk valakinek. Sokszor arról van szó, hogy mi nem akarjuk ezt megengedni Istennek: nem vagyunk hajlandók megbocsátani.

Jézus egyértelműen rámutat arra, hogy nem csupán szóban kell megbocsátanunk. Nem csupán arról van szó, hogy gyorsan elismétlem azt a pár szót, hogy „jól van, akkor megbocsátok“. Azt sem jelenti ez, hogy „jó rendben megbocsátok, de soha nem felejttem el, hogy mit tettél velem“. Azt sem jelenti, hogy „jó, akkor elásom a csatabárdot, de vedd tudomásul, hogy bármikor kiáshatom újra“. A szívünkben kell tehát megbocsátanunk és ez rendkívül nehéz; de ahogy Isten megígérte - megadja nekünk ehhez az erőt. Segíteni fog, hogy ezt meg tudjuk tenni - de csak akkor, ha erre hajlandók vagyunk. Nekem kell kiáltanom az Úrhoz, nekem kell elmondanom neki, hogy dühös vagyok, hogy keserűség van bennem, hogy bosszút akarok állni, pedig tudom, hogy ez nem Istentől van. Nekem kell Istentől segítséget kérnem, nekem kell Istenhez kiáltanom, hogy szabadítson meg ezektől az érzésektől, hogy meg tudjak bocsátani. Ha Istenhez kiáltok, Isten segíteni fog, de nekem kell ezt kérnem, nekem kell ezt akarnom, és hajlandóságot mutatnom.

Amikor befejezte Jézus ezeket a beszédeket, elhagyta Galileát és elment Júdeának a Jordánon túli vidékére.

Jézus tehát elhagyja Galileát és délre tart, Jeruzsálem felé.

Nagy sokaság követte, és ott meggyógyította őket. Ekkor farizeusok mentek oda hozzá, hogy kísértsék,

Kimondottan azért tették fel Jézusnak ezt a kérdést, hogy csapdába ejthessék. A farizeusok egy beugrató kérdést tettek fel Jézusnak.

És megkérdezték tőle: „Szabad-e az embernek bármilyen okból elbocsátania a feleségét?”

Mózes 5. könyvében azt láthatjuk, hogy ha valaki feleségül vesz egy lányt, és férje lesz annak, de később nem találja kedvére valóznak, mert valami ellenszenveset talál benne, akkor írjon válólevelet, adja azt az asszony kezébe, és úgy küldje el a házából.

Mit jelenthetett az, hogy valami ellenszenveset talál benne? Egyes teológusok szerint ez már azt is jelenthette, hogy nem készített megfelelő reggelit a férje számára. Nagyon sok mindent jelenthetett ez már abban a korban is, nagyon sok mindenért kaphatott a feleség válólevelet. A feleségnek nem volt más választása: mennie kellett.

Egy másik elképzelés szerint azonban ez az ellenszenves dolog valamiféle tisztátalanságot jelentett. Például, a férj észrevette, hogy újdonsült felesége nem szűz, vagy esetleg a felesége megszegte a házassági esküt. Tehát, egyfajta erkölcsi értelemben vett tisztátalanságot is jelenthetett.

Ennek az igerésznek már Jézus korában is kétféle értelmezése létezett. Az írástudók, illetve a farizeusok a véleménye is megoszlott ezen a téren. Egyesek az egyik rabbi tanítását követték, mások pedig inkább a másik irányzat híveivé lettek. Az egyik sokkal szélesebb értelmezést kölcsönzött ennek az igerésznek, amely meghatározta, hogy mikor adhat a férj a feleségnek válólevelet. A másik szemlélet sokkal szűkebben értelmezte ezt, és csak az erkölcsi értelemben vett tisztátalanság esetére engedélyezte a válást.

A farizeusok odamentek Jézushoz és megkérdezték tőle: „Szabad-e az embernek bármilyen okból elbocsátania az ő feleségét?”

Ő így válaszolt: „Nem olvastátok-e, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfivá és nővé teremtette őket?”

Vegyük észre, hogy Jézus nem a Mózesi törvényekhez megy vissza, hanem sokkal korábbra, a teremtés történetéhez. Isten tehát kezdettől fogva férfivá és nővé teremtette őket, bár napjainkban nagyon sok ember próbálja ezt cáfolni, és bizony egyáltalán nem úgy éli az életét és nem úgy viselkedik, mintha Isten az embereket férfivá és nővé teremtette volna.

„Ezért hagyja el a férfi apját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez és lesznek ketten egy testté. Úgyhogy már nem két test, hanem egy.”

A házasság kötelékében tehát két ember egy testté lesz a szó legszorosabb értelmében is. Ezt látjuk megvalósulni gyermekeikben. Milyen csodálatos, amikor új élet jön létre egy nő és egy férfi szerelmének gyümölcseként. Ez az új élet 23 kromoszómát az édesanyjától és 23 kromoszómát az édesapától kap. *„Úgyhogy már nem két test, hanem egy.”*

„Amit tehát az Isten egybekötött, ember azt el ne válassa.”

- - válólevéllel vagy más formában. Mivel abban a korban a nőknek nem volt beleszólásuk a válásba, a Jézus korában élő férfiak azonnal megértették, hogy ezt nekik

mondja Jézus, mert nekik volt hatalmuk arra, hogy válólevelet írjanak. Tudták, hogy nekik mondja Jézus: *„Amit tehát az Isten egybekötött, ember azt el ne válassza.“*

Valószínűleg, a farizeusok nagyon megörültek, amikor Jézus ezt válaszolta, hiszen ne feledjük, hogy céljuk Jézus csapdába ejtése volt, ez csak egy beugratós kérdés volt. Egyelőre úgy tűnik, hogy Jézus szépen besétált a csapdájukba. Ezért tehát így folytatták:

„Akkor miért rendelte el Mózes, hogy aki elbocsátja feleségét, adjon válólevelet neki?”

A farizeusok elismerték, hogy a mózesi törvények Istentől származnak. Ha tehát a Bibliában egyáltalán találunk Istentől ihletett részeket, akkor Mózes öt könyve mindenképpen ezekhez tartozik. Sokan ezt vallják ma is, hogy csupán a Biblia első öt könyve, tehát Mózes öt könyve az, amely Istentől ihletettnek tekinthető. A farizeusok elismerték, hogy a mózesi törvényeket Isten adta. Pontosán ezért volt ez egy beugratós kérdés, mert Jézus látszólag megcáfolta azt, amit Isten mondott a törvényben. Jézus azt mondta, hogy *„amit Isten egybekötött, azt ember el ne válassza“*, Isten azonban azt mondja a mózesi törvényben, hogy a férj nyugodtan adjon csak válólevelet a feleségének. Ezért volt tehát ez beugratós kérdés, mert rá akarták bizonyítani Jézusra, hogy ellenszegül a törvénynek, hogy megtagadja azt, és mást tanít.

Jézus így válaszolt nekik: „Mózes szívetek keménysége miatt engedte meg, hogy elbocsássátok feleségeiteket, de ez kezdettől fogva nem így volt.”

Vegyük észre, hogy Jézus megint visszamegy a teremtéshez, és azt mondja, hogy ez kezdettől fogva nem így volt. A szívetek keménysége miatt adatott ez a törvény. De a kezdet kezdetén nem így tervezte Isten, nem ez volt az akarata.

„Mondom nektek, hogy aki elbocsátja feleségét - a paráznaság esetét kivéve -, és mást vesz felségül, az házasságtörő.“

Erre így szóltak hozzá tanítványai: „Ha ilyen a férfi helyzete az asszonnyal, akkor nem jó megházasodni.”

Ez volt tehát Isten eredeti terve, amikor a kezdet kezdetén megteremtette a férfit és a nőt: ketten egy testté legyenek, házasságban éljenek, hogy a gyermekek egy olyan otthonban nevelkedjenek, ahol mind a két szülő ott van mellettük, ahol törődnek velük, ahol biztonságban érzik magukat. Amikor a család kettészakad, annak nagyon komoly következményei vannak a szülőkre és a gyermekekre nézve is. A gyermekek sérülnek ebben a leginkább. Komoly hatása van ennek a társadalomra, hiszen ezt látjuk ma is sok csonka család esetében.

Jézus tehát itt egyetlen kivételt említ, mégpedig a paráznaságot. Elvileg az ártatlan fél elválhat, és újra megházasodhat. A tanítványokat sokkolta az, hogy Jézus ilyen egyértelműen beszél ezekről a dolgokról. Ezért mondták tehát: *„Ha ilyen a férfi helyzete az asszonnyal, akkor nem jó megházasodni.“*

Ő azonban így válaszolt: „Nem mindenki képes elfogadni ezt a beszédet, csak az, akinek megadatott. Mert vannak nemzésre alkalmatlanok, akik így születtek, és vannak nemzésre alkalmatlanok, akiket az emberek tettek ilyenekké, és vannak olyanok, akik önmagukat tették nemzésre alkalmatlanná a mennyek országáért. Aki el tudja fogadni, fogadja el.”

Akkor kisgyermeket vittek hozzá, hogy tegye rájuk a kezét és imádkozzék értük. A tanítványok azonban rájuk szóltak. - mármint a szülőkre, akik odavitték Jézushoz a kisgyermeket. De Jézus azt mondta: „Engedjétek, és ne akadályozzátok, hogy hozzám

jöjjenek a kisgyermek, mert ilyeneké a mennyek országa.” Azután rájuk tette a kezét, és eltávozott onnan.

El tudom képzelni, ahogy Jézust körülveszik a gyerekek, a tanítványok közben azt hiszik, hogy szívességet tesznek Jézusnak azzal, hogy elküldik őket. Ezért mondják: „Ne hozzátok ide a gyermekeket!” Rászólnak az édesanyákra. Jézus azonban lecsendesíti őket: *“Engedjétek, és ne akadályozzátok, hogy hozzám jöjjenek a kisgyermek, mert ilyeneké a mennyek országa.”* Utána rájuk tette a kezét, és megáldotta őket - milyen csodálatos látvány lehetett ez.

Odament hozzá valaki, és ezt kérdezte: „Mester, mi jót tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?”

Napjainkban is találkozunk olyan emberekkel, akik saját cselekedeteik alapján akarják kiérdemelni az örök élet ajándékát. Mindig akadnak olyanok, akik cselekedeteikkel próbálják elérni Isten áldását, vagy Isten szeretetét, és azt mondják: „Ha eleget imádkozol, eleget böjtölsz vagy eleget adakozol, akkor Isten biztosan megáld majd.”

Ez az ember is azt kérdezi Jézustól, hogy *„mi jót tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?”* Pedig semmit sem tudunk tenni. A cselekedeteinkkel nem tudjuk elnyerni Isten tetszését. Jézus maga mondja ezt később: semmit sem tehetünk saját üdvösségünk érdekében. Az üdvösség, az örök élet, Istentől származó ajándék. *„Kegyelemből van, hit által, nem pedig a mi saját cselekedeteink által, hogy senki ne dicsekedjék, mert az Ő alkotása vagyunk.”*

Jézus azonban így válaszolt neki: „Miért kérdezel engem a jóról? Csak egy van, aki jó.” - Isten.

Mit akar ezzel Jézus mondani? Igazából két dolgot jelenthet. Vagy azt akarja mondani Jézus, hogy engem ugyan a jóról ne kérdezz, mert én nem vagyok jó, csak Isten a jó. Vagy pedig Jézus magát egyenlővé teszi Istennel, és tulajdonképpen kijelenti magáról, hogy Ő Isten. Szerintetek melyiket akarta ezzel mondani Jézus? Miért kérdezel engem a jóról? Az angolban azt mondja: miért hívsz engem jónak? Jézus próbálja rádöbbeneni ezt az ember arra, hogy valami oka van annak, hogy pont Jézusnak teszi fel a kérdést. Lehet, hogy nem is fogta fel, de mégis meglátott valamit Jézusban. Erre próbálja ráébreszteni ezt az embert.

Biztosan emlékeztek arra, amikor Péter a 16. fejezetben azt mondja Jézusról: *„Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.”* Isten mutatta meg ezt Péternek, és ezért mondta azt Jézus: *„Baldog vagy Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.”* Mintha itt is ezt mondaná Jézus ennek az embernek, *„Miért engem kérdezel a jóról? Hiszen csak egy van, aki jó: Isten. De mivel engem kérdezel, önkéntelenül is felismerted, hogy én vagyok Isten. Ugyanúgy, ahogy Péternek is, neked is az én mennyei Atyám mutatta ezt meg.”* Hiszen mire vágyik ez az ember? Egy olyan életre, amilyen Jézusé volt. Egy minőségi életre, amely kiállja az idő próbáját. Jézus megmutatja neki az ehhez az élethez vezető utat. Először is rámutat arra, hogy Jézus – Isten, majd így folytatja:

„Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.” Az megkérdezte: „Melyeket?” Jézus így felelt: Ezeket: ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan”

Vegyük azonban észre, hogy Jézus nem említi azokat a parancsolatokat, amelyek közvetlenül Istennel kapcsolatosak. Hiszen a Tízparancsolat első néhány parancsolata erről szól: *„Ne legyen más Istened rajtam kívül, ne csinálj magadnak semmiféle istenszobrot azoknak a képmására, amik fenn az égen, lenn a földön, vagy a föld alatt a vízben vannak, ne imádd, és ne tiszteld azokat, mert én az Úr féltőn szerető Isten vagyok.”* Következő parancsolat: *„Ne*

mondd ki hiába az Úrnak, Istenednek nevét! Emlékezzél meg a nyugalom napjáról és szenteld meg azt.“ Miért nem említi Jézus az első négy parancsolatot, amely az ember Istennel való kapcsolatáról szól? Miért említi csak a maradék hatot? Mert ez az ember tipikusan olyan volt, aki a saját cselekedetei által próbálta meg Isten tetszését kivíni. Otthonosan mozgott ezen a területen, már hozzászokott ahhoz, hogy jó cselekedeteket tegyen. Jézus még hozzáteszi:

„Tisztelt apádat és anyádat, és szeresd felebarátodat, mint magadat.”

Az ifjú erre ezt mondta: „Ezt mind megtartottam, mi fogatkozás van még bennem?”

Ez az ember gazdag, a cselekedeteiben bíz, a cselekedetei által akarja Isten tetszését kivíni. Az említett törvényeket megtartotta. Ezek a törvények az emberi kapcsolatokra vonatkoznak. Tehát az emberi kapcsolatok terén megtett minden tőle telhetőt: egész életében mindig arra törekedett, hogy azt tegye, ami helyes, hogy megfelelően bánjon felebarátaival.

Bár mindezeket megtartotta, felismerte, hogy valami fogatkozás még van benne. Bár megtartotta a parancsolatokat, gazdag is, élete mégsem olyan, mint Jézusé - valami hiányzik belőle. Többről szól az élet, mint a parancsolatok megtartásáról vagy a gazdagságról - ezért kérdezi, hogy mi fogatkozás van még benne.

Jézus így válaszolt neki: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonodat, oszd szét a szegények között ,aztán jöjj, és kövess engem.”

Alapjában véve, Jézus az Ő követésére hívja ezt az embert. Amit hozzáfűz, azt egyénre szabottan, neki mondja. Azonban általános érvényű a felhívás: *„Ha tökéletes akarsz lenni ... jöjj és kövess engem!”* Amikor Jézus azt mondja ennek az embernek, hogy *„menj el, add el vagyonodat és oszd szét a szegények között“*, akkor ezt nem általános követelménynek szánta mindenkivel szemben.

Nem tekinthető általános és alapvető követelménynek, hogy Jézus követése érdekében el kell adnia az embernek mindenét, és szét kell osztania a szegények között. Bár voltak ehhez hasonló próbálkozások már a korai egyház idejében is. Sajnos ez a próbálkozás a korai egyházon belül teljes anyagi csődhöz vezetett. Amikor az első gyülekezet elindult, az emberek nagyon izgatottak voltak, nagyon sokan azt gondolták, hogy Jézus hamarosan visszatér. Annyira lelkesek és izgatottak voltak, hogy elmentek és valóban mindenüket eladták és pénzzé tették, és utána a pénzt letették az apostolok lábai elé.

Volt egy házaspár ebben az első gyülekezetben, Anániás és Safira, akik szintén eladták a földjüket és a birtokukat, és a pénzt odaadták Péternek. A baj azonban az volt, hogy Anániás és Safira hazudtak, és Péter így szólt: *„Miért szállta meg a Sátán a szívedet, hogy hazudj a Szent Léleknek, és felre tegyél a föld árából? Ha megmaradt volna, nem neked maradt volna meg? És miután eladtad, nem te rendelkezte-e annak az árával? Mi indította szívedet ilyen cselekedetre? Nem embereknek hazudtál, hanem az Istennek!”* Isten ítéletet tart felettük: Anániás, majd később a felesége, Safira is, holtan esik össze.

De miért is történt mindez? Nem azért, mert Anániás és Safira nem hozták oda Péternek az összes pénzüket, hiszen ne feledjük, hogy ez nem is volt követelmény. Nem volt az emberekkel szemben követelményként támasztva, hogy adják el mindenüket, és a pénzt adják oda az apostoloknak. Aki ezt megtette, saját maga döntött úgy, hogy így cselekszik, senki nem kényszerítette. A baj az volt, hogy hazudtak.

Amikor tehát Jézus azt mondja ennek az embernek itt a Máté 19-ben, hogy *„menj el, add el mindenedet, és oszd szét a szegények között“*, akkor ezzel nem egy követelményt állít fel mindazokkal szemben, akik örök életre vágnak. Ami Jézus ezen mondatában az általános követelmény, hogy *„jőjj, és kövess engem“*. Jézus Krisztus nélkül ugyanis nem lehet örök életünk. Jézus azonban nagyon őszintén rámutat mindegyikünk életében arra a bizonyos dologra, amely megakadályoz bennünket követésében. Ennek az embernek az esetében ez a gazdagsága volt - a pénz volt az istene, pedig Jézus megmondta, hogy nem szolgálhatunk egyszerre két istent. Nem szolgálhatjuk az egyetlen igaz élő Istent és a mammont egyszerre. Ha tehát van egy hamis isten az életünkben, akkor el kell azt tüntetnünk az életünkéből, és fontos, hogy az igazi Istent ültessük életünk trónjára. Jézus erre hívja ezt az embert is.

„Miért kérdezel engem a jóról?“ Azért, mert felismerted, hogy én vagyok Isten. Most, hogy felismerted, hogy én vagyok Isten, gyere és kövess engem. Nagyon fontos azonban felismernünk, hogy amikor Jézus azt mondja ennek az embernek, hogy add el mindenedet és oszd szét a szegények között, akkor ezt neki mondja, nem pedig mindenkinek. Ez nem egy általános érvényű követelmény, bár sokan úgy fogják fel. Úgy érzik, hogy muszáj mindenképpen mindenüket pénzzé tenniük és szétszítani a rászorulóknak között. Az a rész vonatkozik tehát mindenkire, amikor Jézus azt mondja, hogy *„jőjj és kövess engem“*. Jézus nélkül ugyanis nincs örök élet, sőt igazi élet sincs nélküle.

Amikor hallotta az ifjú ezt a beszédet szomorúan távozott. Jézus pedig ezt mondta tanítványainak: „Bizony mondom néktek, hogy gazdag ember nehezen megy be a mennyek országába. Sőt azt is mondom nektek: Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak a mennyek országába bejutni.“

Amikor meghallották ezt a tanítványok, nagyon megdöbbenek és így szóltak: „Akkor ki üdvözülhet?“

Jézus rájuk tekintett és ezt mondta nekik: „Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.“

Ha az ember ellátogat Betlehembe a Születés Templomához, akkor a templom bejárata mellett egy sokkal kisebb bejáratot is látni fog, amelyet a „tű fokának“ neveznek. A városoknak is voltak főbejárataikon kívül kisebb, mellékbejárataik is, amelyeket a „tű fokának“ neveztek. Nagyon érdekes, hogy a tevéket ezeken az aprócska bejáratokon, a tű fokán próbálták átvaszítani. Természetesen ehhez a tevéket minden terhétől meg kellett szabadítani, néhány ember húzta, néhány pedig hátulról próbálta betuszkolni az állatot ebbe a nyílásba. Sokan szerint, Jézus pontosan erről beszél. Ők mindezt lehetségesnek tartják? Mintha az ember valóban megmenthetné, üdvözíthetné magát, ha elég keményen próbálkozik. Sokan bizony ezt próbálják elhittetni velünk.

De Jézus nem egy kiskapuról beszélt, amin át lehet a tevéket tuszkolni, ha elég keményen próbálkozunk. Jézus egy igazi tűről, egy varrótűről és annak a fokáról beszélt. Teljességgel lehetetlen ezen átvaszítani egy tevéket. Ezt a tanítványok is megértették, és azért mondták, hogy *„de hát akkor ki üdvözülhet?“* *„Embereknél ez lehetetlen“*, hangzik Jézus válasza. Jegyezzük meg, hogy az emberek számára, emberi erővel ez valóban lehetetlen. Akármennyire is próbálkozik az ember, akármennyire is erőlködik, akármennyire is próbálja jócselekedeteivel kiérdemelni, emberi erővel lehetetlen az örök életet elérni.

Az örök élet, az üdvösség Isten ajándéka, egy óriási csoda. Bár embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges. Isten az, aki üdvözíti az embert. Cselekedeteinkkel semmire sem jutunk, nem jutunk be a mennyek országába általuk. Csak úgy lehetséges ez, ha

kisgyermekként megyünk oda Jézushoz, megtérünk, átadjuk Neki az életünket és Benne bízunk.

Ekkor megszólalt Péter és ezt kérdezte: „Mi elhagytunk mindent, és követtünk téged, mi lesz tehát a jutalmunk?”

Péter azon gondolkodik már megint, hogy ő mit kap mindezért. Mi lesz a jutalmam? Talán én lehetek a legnagyobb?

Jézus erre ezt mondta nekik: „Bizony, mondom néktek, hogy ti, akik követtetek engem, a megújult világban, amikor az Emberfia beül dicsőségének királyi székébe, ti is tizenkét királyi székbe ültök, és ítéletet tartotok Izrael tizenkét törzse felett.”

A Jelenések könyvében János leírja, hogy Isten trónja körül 24 trónt, amelyen 24 vén ült. Egyesek szerint a 24 vén az egyházat jelképezi, és ebbe beletartozik a 12 apostol is. Vannak azért problémák ezzel a magyarázattal, de mindenképpen fontosnak tartom megemlíteni, hogy létezik egy ilyen magyarázat is az Isten trónja körül elhelyezkedő 24 trónusra. A lényeg azonban, hogy itt Jézus azt mondja, hogy az apostolok majd 12 királyi székben ülnek majd, és ítéletet tartanak Izrael tizenkét törzse felett.

„És mindenki, aki elhagyta házát vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit, vagy földjeit az én nevéért, a százszorosát kapja és megörökli az örök életet. De sok elsőből lesz utolsó és sok utolsóból első.”

Úgy gondolom, hogy itt Jézus a zsidó népre utal, akiket Isten kiválasztott, akiknek először hirdették az evangéliumot. Pál a rómaiakhoz írt levelének első fejezetében azt írja: *„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az minden hívőnek üdvösségre, elsőként zsidónak, de görögnek is.”* Isten először a zsidóknak küldte el az evangéliumot, utána pedig a pogányoknak is.

Miért mondanak majd ítéletet az apostolok Izrael tizenkét törzse felett? Mert Izrael tizenkét törzse lényegében elutasította a Megváltót. Így tehát az elsőkből, vagyis a zsidókból lesznek az utolsó, és sok utolsóból, vagyis a pogányokból első. Mi tehát Isten örökösei lehetünk, és örökölhajjuk az Ő dicsőséges országát. Mi, pogányok, akik hiszünk Benne, csodálatos kiváltságokat kaptunk Istentől. Mi, akik megtértünk, már új teremtés vagyunk Istenben, teljesen új nemzet, egy új nép. Ahogy Pál is mondja a Kolossé 3,11-ben: *„Itt már nincs többé görög és zsidó, körülmetéltség és körülmetéletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus.”* A különböző nemzetiségű emberek egyek Krisztusban. A keresztények egy új népcsoportot képeznek. Már nem az számít, hogy ki milyen nemzetiségű - egyek vagyunk Krisztusban. Krisztusban új teremtés vagyunk, az őemberünk már halott. *„Sok elsőből lesz tehát utolsó és sok utolsóból első.”*

Uram, köszönjük Igédet, amely valóban lámpásként világít. Segítség Uram, hogy valóban a Te Igédet, a Te szavaidat kövessük, és aszerint éljünk. Add, hogy jobban megértsük Igéd igazságát. Segítség, kérlek, hogy ne próbáljuk megváltoztatni Igédet a saját szájizünk szerint, hanem engedjük, hogy a Te Igéd változtasson meg és formáljon bennünket. Hadd legyen az hatással gondolkodásunkra, a hozzáállásunkra, arra, ahogy a dolgokat látjuk a világban. Segítség, kérlek, hogy fejet hajtsunk előtted, és a Te igazságod előtt, és ne pedig a te igazságodat próbáljuk úgy csürni-csavarni, hogy bűnös életünket már ne zavarja. Adj nekünk

engedelmességet, Uram. Adj erőt, hogy meg tudjunk bocsátani egymásnak. Jézus nevében,
ámen!